

[Christmas Møller.]

det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at det var jo en gevaldig Tale. (*Hans Hedtoft*: Ja, det synes jeg!). Det synes det ærede Medlem ogsaa selv. Hvis jeg skulde bedømme Talen, vilde jeg sige om den, at den var præget af Indholdets Voldsomhed og Formens Blidhed. Hvis jeg skulde sige noget mere om Talen, vilde jeg udtrykke det saaledes, at den mest skulde anvendes til udvortes Brug. Det var saa ubetinget Medicin udadtill. Til indre Brug, altsaa her i det høje Ting, lagde jeg mere Vægt paa den blide Tone, men nu kan vi jo, efterhaanden som Tingene skrider frem, lægge Mærke til, hvad vi skal lægge mest Vægt paa.

Men som det ærede Medlem Hr. Fibiger ogsaa sagde det i den nys nævnte Erklæring, vilde Vanskelighederne ikke komme fra Det konservative Folkeparti, og jeg maa maaske ogsaa sige, at de Betragtninger, som blev gjort gældende den 28. November i Fjor, og som jo dengang ikke havde saa forfærdelig stor Succes — i hvert Fald havde lignende Betragtninger det jo ikke ved Valget kort forinden —, har jeg et levende Indtryk af nu ved Statsministerens Aabningstale er ved at blive anerkendt og skal efterleves i den kommende Tid.

Aabningstalen beskæftigede sig, som Skik er, med mange forskellige Spørgsmaal og angav Regeringens Standpunkt med Hensyn til de vigtigste. Jeg skal paa Det konservative Folkepartis Vegne ligeledes angive vor Stilling med Hensyn til de vigtigste økonomiske, udenrigspolitiske og nationale Spørgsmaal.

Det er jo klart, at Situationens aldeles afgørende Spørgsmaal nu, efter at det sydslesvigske Spørgsmaal er løst, er Landets erhvervsøkonomiske Situation. Det tør maa-ske siges, at vi i Dag er meget langt fra hin 17. Januar i Aar, da Finansministeren sagde her i Tinget — det er Sp. 1911:

„Jeg maa nu sige, at jeg er noget skeptisk, naar Folk taler om den meget store Indførsel, vi skal have i den nærmest kommende Tid. Det var noget, der ogsaa blev fremført i Sommer, men det er sjældent, at vi har haft saa lille en Indførsel som i det sidste halve Aar. Det gaar forhaabentlig bedre efterhaanden, men den meget store Indførsel, som vi havde i den første Tid efter den forrige Verdenskrig, er der foreløbig ikke Udsigt til.“

Ved Debatten den 23. Maj, altsaa for fem Maaneder siden, udtalte jeg:

„Eller hvis jeg ser paa Restriktionerne — jeg har ogsaa et Spørgsmaal at gøre den højtærede Statsminister med

Hensyn til Valutasituationen, som han selv periferisk berørte: om Stillingen egentlig ikke er den, at man i alle ansvarlige Kredse er mere end forfærdet over Udviklingen i Øjeblikket, og om ikke den Import- og Eksportsituation, som vi har set i de seneste Maaneder, er af en saadan Art, at man snart maa paakalde Rigsdagens Medvirken til andre Indgreb end dem, man foreløbig har foretaget.“

Herpaa svarede den højtærede Statsminister samme Dag, Sp. 5516:

„Men tilbage til Valutasituationen.

Der er dog et Lyspunkt i den for Tiden; der er meget, der ser mørkt ud — selv om baade Skoven og Markerne er grønne og Solen skinner,“

— det var altsaa dengang —

„ser det økonomisk ikke slet saa lyst ud —, saa derfor er der ogsaa Grund til at fæstne sig ved de lyse Punkter, der er. Jeg kan her oplyse, at Valutasituationen — for ikke at sige det for stærkt — ikke er slet saa mørk for April Maaned, som den var for Marts Maaned, idet Importoverskuddet i Marts Maaned var ca. 100 Mill. Kr., i April kun ca. 66 Mill. Kr.“

Og saadan kunde jeg bringe mange andre Citater. Nu er vi i den Situation, at i de første 8 Maaneder af 1946 har vi et Underskud paa Handelsbalancen paa mere end 700 Mill. Kr. Kun med ganske enkelte Lande har vi et Overskud paa Samhandelen, saaledes 8 Mill. Kr. hos Belgien, 10 Mill. Kr. hos Schweiz og 2 Mill. Kr. hos Holland. Med alle andre Lande er der meget betydelige Udførselsunderskud: 379 Mill. Kr. til Storbritannien og 94 Mill. Kr. til De forenede Stater som de Lande, fra hvilke vi naturligvis har indført mest. For de første 8 Maaneder har vi haft en Indførsel paa 1 597 Mill. Kr. og en Udførsel paa 892 Mill. Kr. Foretages der ikke Indgreb af virkningsfuld Karakter, vil man velsagtens slutte Aaret 1946 med en Overskudsindførsel paa ca. 1 000 Mill. Kr., og man vil saaledes ikke være saa forfærdelig langt fra, at Aaret efter den anden Verdenskrig kan sammenlignes med Aarene efter den første.

Vi har Gang paa Gang hævdet, at det, der skete under Krigen, var, at Danmark vel klarede sit Produktionsapparat nogenlunde godt gennem Krigen og Besættelsen, men at vi var blevet fattigere. Og naar man fra nogle Sider undrer sig over, at det er gaaet saa meget ringere for Danmark end for de fleste andre Lande, som vi ofte sammenligner os med, skyldes det simpelt hen, at Danmark gennem 5 Aar eksporterede til og arbejdede for — *maatte* eksportere til og